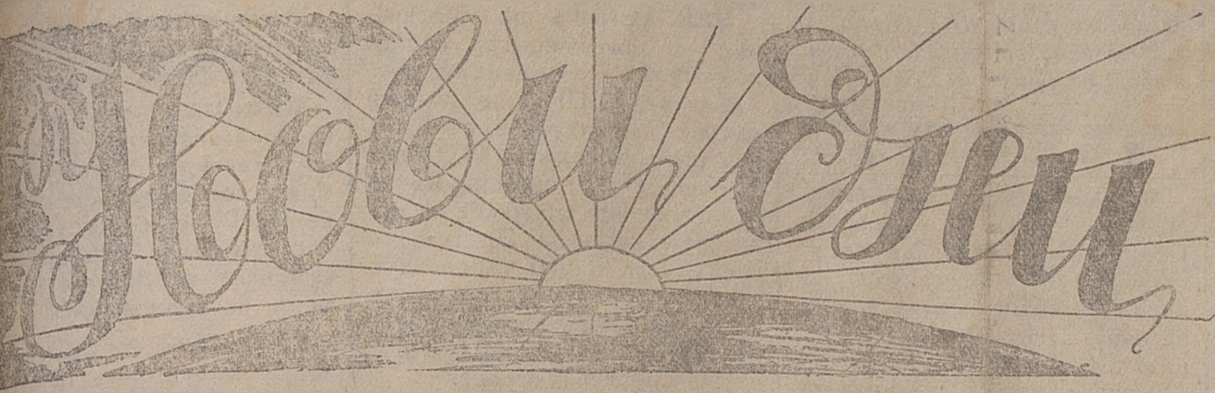

седмичникъ за култура, стопанство и общественъ животъ.

Редакторъ:

Антонъ Христовъ

Излиза ПЕТЪКЪ.

Годишенъ абонаментъ 50 лв.

Броя 1 левъ

Публикации: по споразумение.

Редакция-администрация:
Книжарница „ИСКРА“
Ески-Джумая.

69

„Ние не сме родени, за да бждемъ лично щастливи, а да изпълнимъ нашия дългъ. Щастливъ е този, който е открилъ къде е неговиятъ дългъ и го е изпълнилъ добросъвестно, като е оставилъ следъ себе си дири на извършени добри дела“.

Нитче.

Седмиченъ бележникъ.

Една хубава идея, която трѣбва да се осъществи.

Въпреки тежката стопанска разруха въ страната, нуждата отъ знания и стремението къмъ просвѣта у нашия народъ ставатъ все по-големи.

Въ тези тежки дни за народа ни, народното читалище е призовано да изиграе, съ своята народоползена дейностъ, грамадна роля. Въ близко бъдеще то трѣбва да се разрастне въ истинско народно училище, дето ще се създава ума и сърдцето на народа, за да се пробуди неговата съвестъ и воля за борба съ всички злини въ днешния животъ. На тихитъ безизмислени читалищни дейци, които работятъ въ низинитъ, повелителенъ дългъ се налага да бждатъ бодри на поста си.

За да бждатъ силни въ борбата си съ мрака и невежеството, обаче, налага се народнитъ читалища да действуватъ единно и организирано. Нуждата отъ единъ съюзъ на всички читалища въ нашата околия се чувствуватъ отдавна.

Околийскиятъ читалищенъ съюзъ ще обедини въ ички селски читалища въ околията, ще внесе единство и планомерностъ въ тяхната дейностъ. Той би уредявалъ сказки въ селата, четения, народни университети, забави и пр. Ние сѣтаме, че условията за осъществяване на тази идея сж вече назрѣли. Даже сме закъснели, защото вече въ 53 околии има основани околийски читалищни съюзи. Затова върваме, че читалищнитъ дейци въ селата ще изпълнятъ своя дългъ, като се отзоватъ на поканата на Е-Джум. читалище и дойдатъ на конференцията на 3. XII. т. г. — неделя за да се обсъди въпроса за полагане основитъ на читалищенъ съюзъ и въ нашата околия.

Ст. 4.

Е, добре. Ами ако въ едно общество хармоничнитъ отношения сж само блѣнъ, ако една категория хора сж си присвоили правото на лъскавия пай отъ печалбитъ на производството. Ако сж заслѣпени отъ егоизмъ, отъ алчностъ за богатства, ако тжнатъ въ разкошъ, въ удобства, трупатъ всичко около себе си и за себе си, и по традиция отричатъ правото на другитъ надъ тяхъ, тогава безъ друго ще се появи недоимъкъ въ останалата частъ отъ обществото. Голѣмото болшинство отъ народа ще живѣе въ мизерия. безъ да познава истинскитъ радости въ живота, заради една шѣпа хора, които сж задържали богатата при себе си.

(Следва на 2 страница)

Моралния принципъ на учителя.

Всѣобщо признатъ педагогически и общественъ фактъ е, че душата на учителя е у учителя. Призиваниятъ по природата и съ научна педагогическа култура учителъ одухотворява и дава животъ на възпитателното си дѣло, дето и да се намира, при каквито и условия е поставенъ. И обратно. Поставите и въ най идеалната училищна обстановка учителъ посредственикъ, учителъ наемникъ и резултатитъ ще сж само плачевни.

Ето защо въ културнитъ страни една отъ най важнитъ обществени задачи е, да се създаде идеална педагогическа обстановка, въ която сполучно да работи и твори учителъ-творецъ, учителъ, художникъ. Само въ такъвъ случай неговото дѣло ще има обществена възпитателна стойностъ.

Но докато въ културнитъ страни създаватъ подбна педагогическа обстановка за педагогическо и художествено творчество на учителя, въ насъ се забелязва обратното. И характерно е, колкото се влошава обстановка за действие на учителя, толкова критикитъ и изисванията къмъ него и училището ставатъ по-чести и по-строги. Колкото по-вече у биватъ учителя материално и духовно, колкото по-вече унижаватъ авторитета му, толкова по-сж възискателни и строги къмъ дѣлото му. Единъ абсурдъ, който може да вирѣе само всрѣдъ нещастната българска обществена действителностъ.

Никога учителътъ не е преживѣвалъ по-голямъ трагизмъ. Да получаващъ 1,600 — 2,500 л. всрѣдъ най-страшния трудови условия; всѣка година да треперишъ за мѣстото си и за да го запазишъ, трѣбва да направишъ най-отвратителни концесии съ честта, съвестта и достоинството си; да дѣбнешъ колега си да му напастишъ, за да се спасишъ и пр. и пр. деяния, неиздържачи критика отъ гледна точка на

човѣщина, моралъ и култура, — това е трагизмъ, който е уникалъ въ историята на свѣтовното учителство.

Но въ „демократична“ и „културна“ България това е фактъ. Учителътъ е униженъ, обезчестенъ и смачканъ въ краката на „силния мира сего“ партизанинъ. Никой не може да бжде назначенъ и въ най-последното частно училище, ако не се ползува съ благоволенieto и благословията на силния партизанинъ.

А благоволенieto отъ партизанина се получава чрезъ страшни материални и морални концесии, които убиватъ морално младия учителъ сже на прага на учителската му кариера, обезвѣряватъ го и отрѣзватъ крилетъ на всѣки идеаленъ общественъ поривъ и стремението. Такъвъ учителъ е изгубенъ за себе си, за обществото и за великото дѣло на детското възпитание и образование, за които се е готвилъ.

Ето какво пише г. Ст. Гибрански въ в. „Земя“ — Ст. Загора: „Правило е станало вече чиновникъ, който търси у насъ назначение или закрепване на служба, да счита годината само 9 или 10 платени месеци, а чиновничката да е готова да пожертвува честта си...“

Разполагаме съ изобилни факти на безсрамно изнудване и гавра съ нещастното чиновничество. Потресени бѣхме отъ разказа на една омжана учителка, предаденъ ни съ сълзи и страшна морална покруса.

Единъ голѣмъ партизанинъ отъ Чирпанско я поканилъ въ хотела, за да я даде назначение. Нещастната учителка, подгонена отъ страшната нужда на мизерията, се отзовала на поканата му, вървайки въ благородството на човѣка. Какво е било нейното отчаяние, когато вмѣсто благородство и човѣщина, тя среща циниченъ развратникъ и морално изроденъ типъ. Жестоката и страшна трагедия на душата на

нещастната учителка не се подава на описание“.

И онова, което съ най-голямъ печаль трѣбва да се констатира, че това е повсемѣстно явление. Въ най-добрия случай при назначение или запазване мѣстото, ще трѣбва да дадемъ партийна декларация.

И сжщитъ тѣзи тартюфи — прями виновници за моралното падение и израждане на учителството — наддаватъ вѣкъ за реформа и обнова на училището, понеже не възпитавало младежта.

Де, реформа и обнова! Но тази обноватрѣбва да почне отъ партиитъ, отъ тяхната корупция и язва. Партиитъ да издигнатъ обществени и стопански лозунги и въ името на тяхъ да почнатъ обществено строителство и обновление, а

не чрезъ търгашество съ чиновнически и учителски мѣста.

Учителътъ ще приеме и този жребий. Но сѣ пакъ неговото дѣло на човѣщина, морална култура и правда ще възтържествува и ще пребжде въ вѣковетъ.

З. шото, както вдѣхновено казва поета:

Другъ мой, братъ мой, усталый, страдающій братъ,
Кто-бъ ты ни былъ, не падай душой:

Пусть неправда и зло полно-властно царятъ

Надъ омитой слѣзами землей,
Пусть разбитъ и поруганъ святой идеалъ

И струится невинная кровь!

Вѣрь, наступитъ пора — и погибнетъ Вааль,

И вернется на землю правду и любовь!

Упадъкътъ на Европа.

Нѣкога, въ недалечното минало, се доказваше теоритически е неминуемъ упадъкътъ на европейската култура и цивилизация. Посочваха се и факти като реални доказателства за настѣпващия вече упадъкъ. Въ наши дни, обаче, живота на всѣка крачка крѣщащо подчертава триумфалното шетствие на всестранното морално и материално разложение всрѣдъ обществото. Днесъ може да се каже, живѣемъ въ моменти, когато тоя упадъкъ се намира въ апогея на своето развитие. Вземалъ е такива повсемѣстни размѣри, щото едва ли би се намѣрилъ нѣкой, който да се е опазилъ да не е увлѣченъ отъ тая безпощадно бикуваща вълна на разложение. Като че ли сждбата ни е вѣвлѣкла въ тоя културенъ водовъртежъ, за да постави всички ни днесъ на изпитание. Наистина, всички ние, отъ най-забравения човѣкъ до тия, които се сѣтатъ за призвани да водятъ човѣчеството, имаме своя дѣлъ въ тоя животъ съ всичкитъ негови последици, добри или лоши.

За упадъкътъ на европ. цивилиз., наистина, навсѣкжде и

таърде много се говори. Человѣчеството страда, но въ какво конкретно се изразява това страдание, каква е диагнозата, която може да го опредѣли. Ето, въ това азъ сѣтамъ се състои цѣлия въпросъ. Тогава бихме дошли до следнитъ изводи: Всѣко общество отъ себе си представлява единъ живъ социаленъ организъмъ, който функционира сжщо така, както и организма на всѣки човѣкъ. И тамъ намираме сжщитъ анатомически подраздѣления, функциитъ на които се изпълняватъ отъ опредѣлени слоеве отъ населението. Като почнемъ отъ мозъка, който се застѣпва отъ вишитъ класи въ обществото, отъ хората на мисълтъ, после трупа, крайнитѣ, кръвообращението, храносмилането и пр. и пр., — всички тия служби се застѣпватъ отъ известни слоеве отъ хора. Между всички тяхъ, обаче, необходимо е да има хармония въ отношенията имъ, за да има здравъ животъ. Наруши ли се хармонията, идватъ болеститъ като последици. Така става съ нашия организъмъ така е и съ обществото като организъмъ.

Симеонъ Елховски.

Пѣсенъта на Огоста.

Казватъ, че Огоста винаги пѣе. Пѣе въ село — вълнитъ ириво шуртятъ, гонятъ се една-друга, подскачатъ, блѣска въ сѣ си хортуватъ. Пѣе тжжно — вълнитъ — сиви, помъртвѣли, лижатъ бавно брѣговетъ и носятъ мжртви листа.

Най-сѣне — Огоста пѣе и вие съ стихиятъ, и проклита, и плиска яростни вѣлни срещу вѣтъра. Така пѣе, казватъ, когато надъ беднитъ села, лежащи отъ двѣтъ й страни, минаватъ тежки беди и неправди. Тя, единичка, оплаква, тоя заробенъ отъ неправдитъ край.

Казватъ още, че напоследъкъ рѣдко я чували да пѣе весело, а много често я чували да бучи, чували и нѣкакви странни гласове край върбитъ, особено презъ блѣлитъ ноци на Септемврий. Но това ще е измама. Вѣрно е, обаче, че селянитъ, винаги кога чуятъ Огоста да

бучи, се крѣстятъ — не отъ нѣкакъвъ суевѣренъ страхъ — а за успокоение на ония невинно — страдащи души, които рѣката оплаква особено силно, когато види край себе си нови неправди. . . .

Огнено-червеното слънце плиска златото си надъ Огоста, полази надъ Пастрината и полска потъна. Сякашъ задъ Пастрината имаша огромни разтворени уста, които поглѣщаха всѣка вечеръ слънцето. То потъна и сега въ тия уста, но въ небето дълго време още се бориха съ тъмнината теменужни сияния, до като най-сетне, мракътъ, израстналъ откъмъ Стара-планина, полази надъ Дунавската равнина и я залѣ съ мълчание.

По междуселския пѣтъ, край потъмнѣлата ивица на Огоста изникнаха две сѣнки: едната

— едра, но приведена; друга — малка. Отъ изтокъ се показва луната, освѣти ги, вгледа се въ тяхъ и ги позна: Юрданица, бедна жена, златинчанка, боса, хванала за ржка малкото си момиченце, се връщаше къмъ Златиня, къмъ кинното село Златиня, което се гущеше посрѣдъ едритъ жита, край тъжната Огоста.

Юрданица бѣше вдовица, бедна, изнурена, и при това болна отъ нѣколко седмици. Странна болестъ я сковаваше — тя беше решила най-после да отиде при лѣкаря въ сѣседното село да й предприеме лѣкарства. Въ Златиня още не чувствуваша нужда отъ „докторъ“ — още нѣмаха такъвъ, пѣкъ и защо ли ще имъ е? — Хората могатъ да си мратъ и безъ докторитъ — грубо разсѣждавали Златинчани. А управата на селото — кмета и чорбаджитъ — винаги можеха да отидатъ до сѣседното село съ междуселския автомобилъ. Но за Юрданица и за мнозина още като

нея тоя л у к с ъ бѣше невъзможенъ. За тоя, още сутринята, тя хвана за ржка единственото си чедо — малката русокоса Марийка, дете на 7—8 години, и съ охкания напусна Златиня. Съ голѣмъ трудъ тѣ пристигнаха чакъ къмъ обѣдъ въ сѣседното село. По пѣтя автомобилътъ, който редовно свързваше двѣтъ села профуча край тяхъ и ги засипа съ облаци прахъ. Майката се чувствуваше зле, почиваше си на всѣки стотина метра, а на връщане сѣдаше на всѣки десетина крачки. Докторътъ бѣше преписалъ лѣкарствата, но трѣбваше време и строгъ режимъ, докато се прояви благотворното имъ въздействие. Бедната жена, тя едва се крепеше на краката си, а й предстоеше новъ, още по-уморителенъ пѣтъ до Златиня.

Денътъ полска угасна задъ Пастрината. Двѣтъ сѣнки крачеха едзамъ — едвамъ по междуселския пѣтъ, който се вие край Огоста, спираха се, почи-

ваха и пакъ трѣгваха. Пълната луна бавно се издигна надъ Огоста и ги огрѣ. Стѣпкитъ на двѣтъ сѣнки тжжно се отекваха въспотаената здрачевина. Най-после Юрданица почувствува, че нѣма вече сили, отби се край нивитъ, избра мѣсто въ трѣвата и сѣдна. Момиченцето мълчаливо се приви до нея. Луната — кржгла, едра — полска се изкачваше по невидими стѣпала нагоре, а Огоста люлюеше нейния образъ и неясно шумѣше. Далече, откъмъ блатата, долитаха звуци отъ жабеши хоръ. Беше задушно и притаено. Тъмни облаци се натрупваха откъмъ Златиня и скоро шѣха да скриятъ луната. Пове хладъ.

— Не мога по-вече, чедо — въздѣхна Юрданица, като погледна загрижено къмъ тъмнитъ облаци.

Малката плахо погледна майка си. Въ голѣмитъ й, чисти, детски очи две сѣлзи бѣха избликнали и сега тихо се струеха по бузитъ й. Набираната

И ще има тогава израждане на народа, ще има ропотът отъ низинитъ, протести и революции.

Най-после, за да бъде цялостна представата дадена въ началото съ сравняване живота на обществото съ тоя на организми, ще трябва да добавимъ: медицината познава една болестъ, която нарича туморъ или буца. Той се появява вследствие силнѣяго егизма който се концентрира въ известнѣя органъ. Тоя последния прави въ себе си известно разширение, кждето подобно въ хранилище, включва запасни енергии за себе си. По такъвъ начинъ този органъ нарушава правилния обмѣнъ на енергиитъ, нарушава и правилния ходъ на кръвообращението. Съседнитъ органи се изтощаватъ и заболяватъ, заболява и цялия организъмъ и смъртта е сигурна. Въ сждото положение се намира днесъ и общество то при съвременния капиталистически строй, кждето се издига въ култъ частната собственостъ, заграбването на по-вече блага и егизма. Съ-

временното общество страда отъ туморъ! Едно малцинство отъ хора е нарушило правилния обмѣнъ на благата, за ксито е съградило обширни складове, въ които иматъ достъпъ само тѣ. Цѣлия народъ днесъ изнемогва, страда, липсва му нѣщо, а то е затворено въ тѣзи складове. Егизма на тѣхнитъ собственици ревниво ги пази отъ чужди посетателства. А въ сждото време, всички наоколо изнемогватъ, губятъ въра въ тсва, което съградили съ свои усилия. Загива материалната култура, рушатъ се устоитъ и на цивилизацията. Днесъ Европа страда, гърчи се. Страшни сж мжкитъ подъ нсжа на хирурга. Хирургъ, който има за задача да изрѣже тая язва, да пречупи законстения егизъмъ. Не успѣ ли, смъртта неминуемо — по-скоро или по-бавно ще последва. Така трѣбва да се разбиратъ събитията, които подготвяйки се отъ недалечното минало се развиватъ днесъ предъ насъ.

М. В.в.

Кооперациитъ и задълженията.

Единъ отъ голѣмитъ и актуелни въпроси на нашия обществено — стопански животъ е въпроса за задълженията. Отъ правилното му разрешение ще зависи въ голѣма степенъ облекчението и оживлението на цѣлия стопански и обществено — политически животъ, понеже засега интереситъ на милиони граждани и на сума милиарди левове. Всички партии взематъ становище по въпроса. Даже и въ редовитъ на правителството ставатъ оживѣни и сериозни разисквания, достигай до сериозни разногласия.

По този голѣмъ обществен-стопански въпросъ българската кооперация — единъ отъ най-главнитъ фактори на нашия стопански животъ — взима становище и заявява високо на всички, че разрешението на този въпросъ не трѣбва да нахвърни кредитъ и довѣрието, двата главни принципа, върху които се издига и крепи стопанския животъ.

Всѣко друго разрешение неминуемо ще се отрази върху развитието и живота на кооперациитъ, единственитъ творчески институти на нашия общественъ и стопански животъ.

Недавна въ нашия градъ изслушахме една хубава скаска за Швеция. Сказчикътъ подчерта, че благоденствието и културата на тази страна се дължатъ на кооперациитъ, чрезъ които се извършва 90% отъ стопанския животъ.

Е, добре, нашиятъ пжъ е пжъ на културнитъ народи и

кооперативното творчество. Щомъ е така, нѣма нужда отъ декларации като следната: или тѣй ще се разреши въпроса, или... министерска криза.

Въпросътъ се касае до най-жизненитъ интереси на българската кооперация и голѣма отговорност поематъ ония, които поставятъ категорични формули и положения. Трѣбва да се намѣри разумния и целесъобразенъ пжъ, ксито безболезнено да разреши въпроса въ името на бждещето и голѣмитъ задачи, които иматъ да изпълняватъ кооперациитъ.

Изъ печата.

Въпросътъ за стабилитета на чиновницитъ бѣ засегнатъ въ Камарата отъ всички оратори по отговора на Тронното слово. Всички единодушно констатираха, че съ чиновничеството и съ неговия стабилитетъ тази година стана нѣщо необикновено. Ораторитъ подчертаха, че партизанскиятъ бѣсъ е подривалъ всяка сигурностъ въ службата на чиновника, деморализиралъ го и съ това подрива устоитъ на държавата, морала въ службитъ и въ обществото. Загриженитъ оратори и държавници съ особена тѣжа констатираха, че партизанско зло е възло опустошителни размѣри въ просвѣтата и по желѣзницитъ и, изобличавайки министритъ титуляри на тѣзи ведомства, канятъ правителството начело съ М-ръ председателя да му турнатъ

незабавно край. Ще трѣгне ли по-вече това положение и сами ятъ М-ръ Бояджиевъ.

В. „Съзнание“.

ХРОНИКА.

Похвална инициатива.

Научаваме се, че Сливенската Поп. банка, замисля да уреди популярнѣн университетъ за народа и сжщевременно, домъ на децата. Недѣленъ день децата ще идватъ въ своя клубъ — читалня, кждето ще уредятъ литературни, кооперативни и здравни просвѣтни четения. Тукъ подъ вешото ръководство на комитетъ ще се дава просторъ на детското самосъбразование. Ето какъ Поп. банка навлиза въ своята просвѣтна областъ.

На 26 т. м. се състоя публично протестно събрание противъ Ньойския договоръ. На събранието говориха г. Ст. Мавродиевъ и представителъ отъ „Отецъ Паиси“ отъ София. Говорившитъ изтъкнаха несправедливитъ и реакционни постановления на Ньойския договоръ и поискаха отхвърлянето имъ, за да се даде пжъ за свободно и спокойно развитие на Бѣлг. народъ. Апелираха за единение на цѣлия народъ, за да бъде силенъ въ предстоящи събития, при които ще се решаватъ голѣмитъ въпроси на народитъ. Въ духа на говоренето се взе съответна резолюция.

На 24 м. м. се състоя заседание на общ. съветъ, свикано по инициативата на съветницитъ отъ Раб. партия и г. Вл. Стоиленовъ. Присъствуваша инициаторитъ, съветницитъ нац. либерали и г. Н. Шишмановъ. Г. Ив. Поповъ отъ името на групата на Раб. партия обоснова заявлението по силата на което изказватъ недовѣрие на постоянното присъствие Сждото направи и г. В. Бояджиевъ отъ името на нац. либералитъ. Гласувано предложението получи гласовѣтъ на всички присъствувачи.

Взе се решение за 30 с. м. кметътъ да насрочи заседание за избиране на ново пост. присъствие.

Задруга — Народна застрахователна кооперация — още първата година плаща 5% дивидентъ.

Споредъ единъ докладъ до фин. министерство иска се въ новия законъ за народното просвѣщение да се предвидятъ гимназии само въ окръжнитъ градове, като не пълнитъ гимназии се закриватъ навсѣкжде. Прогимназии да има само въ паланки и градове съ население повече отъ 4,000 души. Задължителното основно образование да бъде само отъ 4 години.

Зан. съюзъ по облекчение на длъжницитъ, издига лозунгитъ: намаление задълженията съ 50% за всички дребни сжществувания съ чистъ годишенъ доходъ до 40,000 лв.; 3 годишенъ мораториумъ и безлихвено разсрочване на останалата частъ за 20 години. Влогсве до 20,000 лв. да несе за сжгати, обаче, да се взематъ отъ 5—50% отъ влоговетъ, които сж повече отъ 20,000 лв. до 500,000 лв. и нагоре.

Министерскиятъ съветъ е решилъ насичането на 400,000,000 лева сребърни монети отъ по 50 и 100 лева.

Приготвя се новъ законопроектъ за прѣвитъ данѣци, споредъ който се оставятъ сжшитъ сценки на сградитъ, като се дава право на Мин. съветъ да ги намали следъ прсудване съ единъ общъ процентъ.

Поземлениятъ данѣкъ ще се плаща кекто досега съ 35% намаление. Споредъ новото размѣтане дребнитъ стопани ще се освободятъ отъ данѣкъ, а по-голѣмитъ ще плащатъ 50% отъ следващия имъ се данѣкъ. Бегликътъ си остава сжщъ. За индустриалцитъ се определя данѣка ежегодно. За платитъ се облагатъ по прогресивна таблица. Предвижда се екзистенцъ минимумъ въ зависимостъ отъ членовѣтъ на семей тзотъ.

На 15 септември т. г. въ Бразилия сж унищожени 22 248,489 торби кафе.

Проектира се намаление то цената на каменнитъ лиша съ 50 лв. на тонъ.

Япония готова за война. Бившия японски М-ръ Хибемучи е заявилъ: „Японската армия е готова за война съ Сѣвetsка Русия и ще успѣе въ бсрбата си, та ако ще цѣлтъ свѣтъ да се притече на по-мощъ на болшевикитъ.“

Споредъ статистиката всѣки 20 души въ Бѣлгари 1 е боленъ отъ туберкулозъ въ по-слаби или по-остри форми.

Нови данѣци. Предвиждатъ се нови данѣци: още върху данѣкъ занятиетъ; 10% данѣкъ сгради; 10% данѣкъ върху наследствата, данѣкъ върху д-вата и др.

Ст. Омарчевски е внесълъ втора интерпелация съм-ра на прѣсвѣтата д-ръ Бояджиевъ.

Общо взето, гроздето тази година въ околията е недовѣрно узрѣло, вследствие на което съдържа малко захаръ, та става нужна лозаритъ да прибавятъ изкуствена захаръ.

Съобщава се на интереситъ, че дѣлото за обявяване Шуменската банка „Бждашностъ“ въ обществена ликвидация е насрочено за 8 XII 1933 год. Заинтересованитъ лица съвикани чрезъ държавния вестникъ. По отдѣлно призване нѣма да има.

ПЛАТЕТЕ СИ АБОНАМЕНТИ

Салтъкларско Бѣлг. Учил. настоятелство.

Обявление № 48.

Обявява се на интересующитъ се, че на 31 день отъ публикуване на настоящето, въ помещението на първ. училище отъ 10 до 12 часа ще се произведе търгъ за отдаване подъ наемъ 8-кжса училищни ниви и ливади намиращи се въ мѣстноститъ: „Ески Баалѣкъ“, „Бостанлъкъ“, „Баиръ“, „Чаирлъкъ“, „Черкезликъ“, „Памукчи кюпрю“, „Чаталъ пунаръ“, „Чаиръ авлу“ за времето отъ 1. I 1934 год. до 1. X 1935 год. Всички въ Салтъкларско землище.

Първоначална оценка на декаръ за година е отъ 30 до 40 лева.

Залогъ 10 % отъ годишния наемъ. Закона за Б. О. п. задължителенъ.

с. Салтъкларъ
24. XI. 1933 г.

Председателъ: Д. Стоиленовъ.
Секретаръ: Гл. учителъ: В. Ивеновъ.

За сезона!

За народа! пристигнаха въ магазина на
ЮРДАНЪ Х. ЕНЕВЪ

Готварски машини и печки типъ „Перникъ“ цени 600 л. и нагоре. Кровати отъ 600 л. нагоре. Мебели: столове, курнизи отъ 20 л. нагоре. Гумени обувки, шушони и галоши, пантофи отъ 60 л. нагоре. Чорапи, яки, връзки, каскети, стъклария и др.

Шевни машини. За всички системи шевни машини зап. части. Инсталираме електрически инсталации, електромотори и др.

Всички електрически и водопроводни материали на складъ.

скръбъ въ гърдитъ й, изведнѣжъ изблизна, тя се сви жално до майка си и захлѣца неудържимо.

— Не, плачи, чедо, ще пристигнемъ преди да завали. Пропада, ме-тука — майката посочи хлѣтналитъ си гърди и суха кашлица задави думитъ й. Тя започна да гали руситъ коси на детето. Ржцетъ й трѣперяха отъ слабостъ. Тя сѣдѣше какъ силитъ й постепенно чезнатъ. Сърдцето й се свиваше отъ скръбъ за детето й, което, безъ нея ще остане на произвола на съдбата, подбутвано, гонено отъ всички, винаги гладно и измжчено.

Майката се замисли. Малкото свѣтло спомени, които й бѣ пратилъ живота, преминаха сега предъ нея, а следъ тѣхъ се зарѣдиха все по-нерадостни и по-нерадостни, измжчени образи на скръжнитъ й дни, които й бѣха сжжници цѣлъ животъ.

Тя се онесе. Странно безразличие я залѣ. Студъ вкоченя-

ваше тѣлото й. Блуждещитъ й очи се рѣха по небето, което гъмнѣеше и предвещаваше буря.

Наблизо Огоста шумеше. Нейната тѣжна пѣсенъ со сливаше сякашъ съ вѣчната симфония на всички измжчени въ свѣта, на всички онеправдани и унижени, които цѣлъ животъ жадуватъ радостна свѣтлинка, а живѣятъ въ нищета, въ тежкъ мракъ.

Минутитъ летяха. Облацитъ се надвисаха все по-зловещо. Далечна свѣткавица пролѣза небето.

Малкото момиче, сврѣсно въ скута на треперящата си майка, до сега покорно, изведнѣжъ се изплаши. То задържа полата на майка си и захлѣта отчаяно. Юрданица едва отвори очи, страненъ студъ все по-силно я сковаваше къмъ земята, но тя направи страшно усилие на умиращата въ гърдитъ й воля и стана.

Пжътъ, извитъ като лента край сребърната снага на Ого-

ста, оставаше пустъ. Надвесенитъ надъ него зрели жита се люлѣха на тѣмни вълни, а долу рѣката пѣеше своята тѣжна пѣсенъ.

Юрданица трѣгна. Тежки чукове биеха въ слѣпитъ й очи, но тя чувстваше, съ инстинкта на майка, че детето й остава срѣдъ ношъта безпомощно, неприютено. Тя вървѣше. Тѣмнитъ вълни на житата се залюлѣха отъ хладния нощенъ вѣтръ, който гонѣше тѣмнитъ облаци къмъ Огоста. Луната бавно хлѣтна задъ тѣхъ. Мракъ полази надъ Дунавската равнина.

Майката вървѣше съ лѣко сложена ржка върху главичата на малката си, трѣпнѣща отъ страхъ дъщеря й тихо й говореше нѣщо съ слабъ, едва чуванъ отъ детето гласъ, пресичанъ често отъ суха кашлица. Само зачесгилитъ свѣтлавици озаряваха тая тѣжна група. Вѣтрѣтъ духна съ пѣлни гърди.

Когато наближиха завоя на

Огоста, Юрданица отведнѣжъ се спъна, полетѣ напредъ, слабитъ й сили не одържаха и тя коленичи насрѣдъ пжъта. После отново се олюлѣ, обрѣна се къмъ останалото назадъ вцепенено дете, избѣра нѣщо не разбираемо и полѣка се повали върху прашния пжъ. Детето стоя малко като заковано, после се хвърли къмъ лѣжачата въ праха и силенъ пискъкъ прониза натѣгналото вечерно мълчание:

— Майчице!

И детето се повали върху студения трупъ на майка си. Силна свѣткавица блѣсна и освети полуотворената уста на майката изъ която се струеше тѣмна кръвъ.

Огоста чу писъка на малката. Откъмъ Златиня прииждаха тѣмнитъ облаци, сгѣстиха се. Иви се вѣтъръ, закапаха едри дъждовни капки. Огоста мълкна за моментъ, после вълнитъ й изведнѣжъ се хвърлиха яростно срещу вѣтѣра, запис-

каха, зашибаха, разпѣнени излизаша. Огоста загърмѣ. Изтѣмнитъ подмоли, изподъ земята нясалитъ скали изникнаха стрѣлни гласове, отначало откъсено, раздѣлно, а после — въ хорѣ. Тия гласове заглушиха свистението на вѣтѣра и шумъ на дъждовнитъ капки. Срѣдъ тоя хоръ се чуваха отдѣлни по силни гласове, които се молятъ, които плачатъ и хрипятъ и такива, които бойно призоваватъ, като за бой.

Нѣкаква дива пѣсенъ ечеше въ ношъта. Думитъ на тая пѣсенъ бѣха непонятни, но те падаха като тежки чукове надъ свѣта, надъ зрѣлитъ златински жита, които се ронѣха чупѣха подъ напора на стихъта.

Въ свситъ бедни колиби селанитъ се кръстѣха и палѣхъ кандила за успокоение на бродещитъ души край Огоста.

абонирайте се за В. „НОВИ ДНИ“